

Introit: *Ohlas mi zrána své milosrdenství, neboť doufám v tebe. Dej mi poznat cestu, po níž mám jít, neboť k tobě pozvedám svou duši. (Žalm 143,8)*

Píseň 287

Modlitba

Čtení: Matouš 3, 1-11

Křest Evelínky Vaňkové

Píseň 352

Text kázání: Izajáš 5, 1-7

Milí přátelé, bratři a sestry,

právě přečtený text asi nekončí moc povzbudivě. Není to žádný happy end. Na začátku je radost. Vinař s veškerou péčí a láskou pečuje o svěřenou vinici. **Zkypří ji, kameny z ní vybere a vysadí ušlechtilou révu. Uprostřed ní dokonce vystaví věž i lis v ní vytesá a s natěšením pak čeká, že vydá hrozny.** Jaké pak ale zklamání, když ušlechtilá réva nakonec vydá odporná pláňata. A to i přesto, že byla **vysazena na úrodném svahu.** Ten dotyčný „milý“ vinař, řekněme mladý začínající podnikatel, který si na podnikání vzal vysoký úvěr, je najednou zoufalý, zadlužený a ptá se sám sebe a možná i svého okolí: **Co se mělo pro mou vinici ještě udělat a já pro ni neudělal? Když jsem očekával, že vydá hrozny, jak to, že vydala odporná pláňata?** Kde jsem udělal chybu? Co se pokazilo?

Kde jsem udělal chybu, se jistě ptá v tomto světě právě také mnoho rodičů. Kde jsem udělal ve výchově chybu? Vždyť jsem se snažil svým dětem dát to nejlepší, vytvořil jsem dobré podmínky, láskou jsem je zahrnoval, a oni nejsou vděční, Jejich chování moc nerozumím, mé představy o jejich životě byli jiné. Jistě mnoho rodičů zažívá u dospívajících dětí podobná zklamání, jistě mnozí i pochybují, zda jejich výchova byla dobrá. Nikdo ale nejsme dokonalí a chyby děláme i jako rodiče, to je potřeba si určitě také přiznat.

Jako věřící rodiče se ale jistě můžeme některých chyb vyvarovat. To nejdůležitější je snažit se své děti **přivést před Krista.** Někteří rodiče se snaží své děti zajistit pouze pro časný život, aby se měli dobře. Prioritou by ale mělo být přivést je k zajištění věčného života. To ale samozřejmě není pouze o tom, že své děti přivedu ke křtu, ke confirmaci, a to stačí. A tak já jsem rád, že ten dnešní křest není jen nějakou pouhou tradicí, ale výsledkem živé víry rodičů. A právě svým osobním příkladem víry bychom všichni přece měli svým dětem ukazovat na živého Boha, a trpělivě a s láskou je učit, co to znamená **následovat Pána Ježíše Krista.** Je přece naopak špatně pokud bychom si jen přáli, aby naše děti byly věřící, ale sami prakticky s Bohem ve svých rodinách bychom nežili, společně se nemodlili. A je také špatně, pokud by naše postoje a jednání svědčili o tom, že do opravdových křesťanů nám mnoho chybí. Jalové křesťanství vytváří živnou půdu hlavně pro ten plevel. Tu se pak něco o to víc může pokazit, zarůst a neurodit. Nebo když bychom např. chtěli, aby naše děti pravidelně chodily do sboru, ale my sami jenom sem tam. Když bychom chtěli, aby se naše děti modlily a slušně chovaly a my jim přitom nedali ten správný osobní příklad. Jaké je to pak svědectví víry? Velmi plané. To jsou pak ta **odporná pláňata.** Pokud chceme, aby naše děti nebyly pláňata, ale aby zde byl předpoklad vydávání sladkých plodů, pak je třeba si samozřejmě klást otázku, zda já sám již nevydávám odporná pláňata.

Vždyť přece slovo Hospodinovo z proroka Izajáše se týká i mne. Nebo ne? Co když já sám jsem tím, který toho nebeského vinaře a nebeského Otce zarmucuje a zklamává? A přitom On o mně s takovou vytrvalou a trpělivou láskou pečuje a já vydávám jen odporná pláňata? V tom prvním čtení jsme, bratři a sestry, četli o Janu Křtiteli. Když ho mnozí slyšeli mluvit, **přicházeli k němu, vyznávali své hříchy a nechávali se od něj pokřtít v řece Jordánu** na znamení odpuštění vin. Ten jejich křest doprovázela jedna důležitá věc a tou je pokání. Vyznání hříchu, odpuštění a zásadní obrat v životě. Rozhodnutí opustit špatnosti svého života s odhodláním začít žít v poslušnosti Boží. Tito lidé byli zasaženi Janovými slovy, cítili vinu a chtěli to změnit! Ovšem pak tam byli i jiní lidé. **Když Jan Křtitel spatřil, že mnoho farizeů a saduceů přichází také ke křtu, řekl jim: „Plemeno zmijí, kdo vám ukázal, že můžete utéci před nadcházejícím hněvem?** Jinými slovy, kdo vám řekl, že se stačí nechat pokřtít jen tak na oko, a že pak už bude všechno ok? Tu jim bylo řečeno, že pravé pokání se pozná po nesení dobrého ovoce: **Neste tedy ovoce, které ukazuje, že činíte pokání.** Že už nenesete odporná pláňata, ale že jste ve svém životě udělali zásadní změnu. Že jste se změnili v ty, kteří žijí s Bohem Jemu k radosti a ostatním k dobrému svědectví.

Jan Křtitel se s tehdejší kněžskou šlechtou vůbec nemazlí. Naopak jim dovede říci drsnou pravdu do očí. **Sekera už je na kořeni stromů; a každý strom, který nenesé dobré ovoce, bude vyťat a hosen do ohně.** Jinými slovy, každý, kdo neučiní v životě ten zásadní obrat a kdo neopouští zlé cesty a nenásleduje Pána Ježíše Krista ve slovech, v činech a v proměně svého charakteru, ten v Božích očích zůstává révou neužitečnou. A ta se pak nehodí k ničemu, leda ke spálení. Není ale Božím záměrem, milí přátelé, že by nás Bůh chtěl spálit. Jeho záměr je nás zapálit! Ne spálit, ale zapálit. A mluví o tom dál

Jan Křtitel: **Já vás křtím vodou k pokání; ale ten, který přichází za mnou, je silnější než já – nejsem hoden ani toho, abych mu zouval obuv; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.** Pán Ježíš chce zažehnout tvé a mé srdce. Bůh touží po tom, abychom byli zapálení pro Krista. A zase jsme u toho. Jak můžeme zapalovat druhé, potažmo své děti, pro Pána Ježíše, když sami nehoříme? **Kdo chce druhé zapalovat, musí sám hořet,** to je známý citát. A tak třeba právě i v té výchově dětí je velmi důležité vědět, že křest sám o sobě nestačí. Že je potřeba děti přivést k osobní víře, ke vztahu s Pánem Ježíšem, k pokání, k zahoření Duchem svatým a k nesení dobrého ovoce. Vždyť víme, jaké je ovoce Ducha svatého. **Láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání.** To jsou přece charakterové vlastnosti, které jsou sladké, a určitě bychom je chtěli vydávat v hojnosti a chtěli bychom, aby se takto chovali a jednali i naše děti. To, že se nám to někdy nedaří, ať už nám samotným, nebo našim dětem, svědčí pouze o tom, že je potřeba na té své vinici stále pracovat, okopávat, prořezávat, jalové ratolesti vystříhávat. Jinými slovy nechat se Božím slovem oslovovat, a být ochotný dát ta svá plánata Bohu, aby je odřezával, měnil a šlechtil.

Když se ještě vrátíme k tomu Izajáši, tak v tom podobenství můžeme každopádně vidět, že Bůh, jakožto dokonalý a nechybující Otec, to s námi všemi nemá mnohdy lehké. A taky si mnohdy může říkat. **Co mám pro toho Radka, Josefa, Jáchyma ještě udělat? Jak to že ještě nenesou to dobré ovoce?** Milí přátelé, to podobenství je opravdu také o každém z nás, o Božím lidu, o Božích dětech. Ve Starém zákoně je **k vinici sice přirovnán dům izraelský a k sadbě muži judští.** Jeden ani druhý si ale neměli co vyčítat. Stejně tak jako rodiče by neměli vyčítat jeden druhému: **Vidíš to je tvoje chyba, co z toho kluka vyrostlo!** Nebo **tak se podívej, kam to ta tvoje dcera dotáhla!** Je to společné dílo a zodpovědnost nesou oba. A tak i ten úrodný svah i ta ušlechtilá réva, oba mají podmínky stejné a měli by spolupracovat. Ve světle Nového zákona mají dále podmínky stejné všichni, kteří uvěřili v Ježíše Krista. Všichni, kteří dali Bohu svůj život a stali se tak Božími dětmi. A ačkoliv každý z nás přichází z různých podmínek a prostředí, přeci jenom **v Kristu jsme si všichni rovni.** V Kristu máme všichni stejně dobré podmínky pro dobrý duchovní růst. Všichni můžeme přicházet před Krista, všichni můžeme otevřít Bibli, všichni můžeme jít do kostela slyšet Boží slovo. A přece, i tady se mnohé pokazilo. Kolik je těch, kteří uvěřili, kterým byl dán dobrý základ, kteří chodili do společenství Božích dětí, dokonce byli i dobrými služebníky, ale dnes již vůbec nežijí s Bohem? A kolik kolem toho bylo slávy a dnes již kolem toho je ticho? Mnohé věřící rodiče nebo prarodiče jistě velmi trápí, že jejich děti nechodí cestami Páně. A možná si taky kladou otázku, **co jsem mohl udělat víc?** Na tom podobenství můžeme vidět, že ten vinař neudělal nic špatně a přece se neurodilo. Ten příběh nás učí, že je to především veliká milost Boží, když děti jdou ve šlépějích víry svých rodičů. A tak můžeme někdy vidět, že děti požehnaných rodičů nejdou cestou požehnání a někdy naopak můžeme vidět, že tam, kde se to nepředpokládalo, vyrostla nová ratolest. Je to obrovská milost.

Každopádně by nás to nemělo vést k nějakému alibismu a nicnedělání. Je třeba si uvědomit, že pokud se člověk o svěřenou vinici nestará, tak nejenže nevydá ovoce, ale bude zarostlá trním a bodlácím. Někdy na nás takto působí tento svět. Kolik pichlavých keřů místo ušlechtilých rostlin kolem vyrostlo? Je tedy důležité, že pokud mohu a mám možnost **sadit, okopávat, kypřit a šlechtit,** pak to mám dělat **s vírou, s nadějí a modlitbou.** A právě přímluvná modlitba by nás měla odvést od nějaké skepse, od zoufalství, k víře a naději. Nikoliv k tomu, abychom nad těmi našimi všelijak ztracenými ratolestmi zlomili hůl. Vždyť ani **Pán nalomenou třtinu nedolomí** a tak to nedělejme ani my. Ale právě naopak, vytrvale a s nadějí se modleme, za ty, kteří se Pánu vzdálili i za ty, kteří ho ještě nenašli. Vždyť modlitba rodičů, prarodičů, ale třeba právě i kmotrů mnohokrát přispěla k tomu, že si Pán tyto ztracené našel v pravý čas!

A tak navzdory dnešnímu biblickému textu končíme nadějí. A jistě také povzbuzení z dnešní křestní bohoslužby. Ta může být velmi dobrým a nadějným startem věcí příštích v rodině Vaňkových, zvláště tak u malé Evelínky. A myslím, že právě u Vaňkových, je úrodný svah, úrodná půda i ušlechtilá réva. V této rodině jsou tedy jistě velmi vhodné podmínky k tomu, aby jejich všechny ratolesti rozkvetly v nádherné stromy plné sladkého ovoce, i když to dá ještě mnoho práce a bude potřeba i mnohé trpělivosti a mnohých modliteb. My ostatní v tom budeme na modlitbách společně s vámi. Amen.

Modlitba píseň 320

Slovo posláni: Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic. (Jan 15,5)

Požehnání: Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc. Hospodin tě chrání ode všeho zlého, on chrání tvůj život a vede tě do života věčného. Amen. Píseň 748